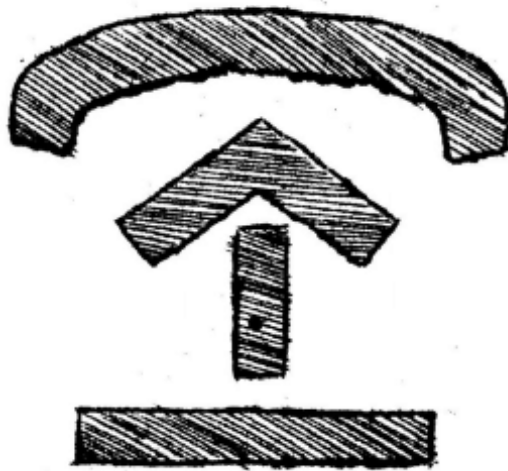

PRÁZDNINOVÉ SCI-FI č. 9

NEPERIODICKÝ VĚSTNÍK PRO INTERNÍ
POTŘEBY SFK PŘI HVĚZDÁRNĚ V TEPLICÍCH

OBSAH: Petr Novotný: Poznávám vás
Czeslaw Chuszczewski: Město (překlad: Pavel Jíra)
Jiří Karbusický: Viktor
SFK v akci
Výběr z edičních plánů českých a slovenských
nakladatelství

Přetiskujeme z časopisu Vega / příloha Daily Dudlay /, který nám laskavě poskytl ing. K. Jedlička.

P O Z N Á V Á M   V Á S
=====

Mám těch fotek na tisíc
a chci jich ještě víc.
Snímky bouraček a lidí
a lidí, co se dívají.

Vystříhal jsem si jich moc,
teď je zkoumám každou noc
a tváře těch zvědavců
mi spát nedají.

Mě už dlouho zaráží
ta podoba ve tvářích.
oči čumilů
ze všech jízdnic drah.

Já už je všechny dobře znám,
patří ke všem nehodám
jsou vždycky tam,
kde brzdy řvou na poplach.

Rf: Poznávám vás, přišel váš čas,
jen spad' zvířený prach;
přehlídka známých tváří,
ze kterých jde strach.

Poznávám vás, přišel váš čas,
těch pár skloněných hlav
a na místě vždycky první,
ten bezejmenný dav.

Paní s taškou nákupní,
pán v brýlích slunečních,
a holčička s nezbytnou zmrzlinou.

Potom přejde ulicí
ještě mladík s čepicí;
nikdy nechybí dívka s tváří nevinnou.

Chlapec s dětskou pistolí,
stařec o holi
a taky starší dáma,
které předstírá pláč.

Já jsem si kdysi umínil,
že každou ze svých volných chvil
věnuju touze zjistit,
co jsou zač.

Rf: Poznávání vás ...

Chtěl jsem je najít konečně
a zatím oni našli mě;
jedna chyba, jedno auto a jeden krok.

A dřív než jsem uskočil,
asfalt se se mnou roztočil
a neony se slily v modrý nekrolog.

Ticho buší o překot,
potom klapot mnoha bot.
Slyším kroky, co ke mně uhání.

Zprotějšího chodníku,
zazní jen pár výkřiků
a nade mnou známé tváře se naklání.

Rf: Poznávám vás, přišel váš čas,
jen spad' zvířený prach;
přehlídka známých tváří,
ze kterých jde strach.

Poznávám vás, už jste tu zas
těch pár skloněných hlav
a na místě zase první,
ten bezejmenný dav.

Teď už mě nic nebolí,
očím spánek dovolím.
Někdo říká: Nechte ho, ten už má dost.

Zůstávám ležet na zemi
a zvolna ztrácím vědomí
a život ze mne odchází jak poslední host.

Rf: Poznávám vás, přišel m ů j čas,
jen spad zvířený prach
a vítám známé tváře,
ze kterých šel strach.

Jsem jeden z vás, kdy máte sraz?
Ptám se skloněných hlav
a ve tvářích vidím úsměv,
jsem bezejmenný dav.

/ Recitovaná píseň z repertoáru skupiny FEŠÁCI ;
text Petr Novotný podle povídky R. Bradburyho ZÁSTUP /

Otiskujeme z polské antologie Welika wyobražni povídku
Czeslawa Chruszczewského "Město". /Překlad Pavel Jíra/

Město. Jedno z mnoha měst. Lidé tu vedou poměrně šťastný
život. Bydlí v domech. Jsou citliví, něžní, zdi domů je chrání
před rozmary počasí. Střecha před deštěm. Stěny a okna
před bouří, mrazem a horkem.

Hle, jak vypadá průměrné město:

Dům, dům, dům, dům, dům, JESLE, dům, dům, dům, dům, dům, dům,
ulice, ulice, ulice, ulice, dům, dům, dům, dům, dům, ŠKOLA, dům,
dům, HOSTINEC, dům, dům, dům, dům, dům, OBCHODNÍ DŮM, dům, dům,
prostranství, prostranství, dům, dům, dům, dům, dům, prostranství,
dům, dům, dům, dům, dům, KOSTEL, prostranství, prostranství,
dům, dům, dům, dům, prostranství, prostranství, dům,
dům, dům, dům, dům, dům, LÉKÁRNA, dům, dům, dům, dům, dům, dům,
dům, dům, náměstí, náměstí, RADNICE, náměstí, náměstí, dům,
dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům,
dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, ulice, ulice, ulice,
ulice, ulice, dům, dům, dům, dům, BANKA, dům, dům, NEMOCNICE,
dům, dům, dům, dům, dům, třída, třída, třída, třída, třída,
dům, PALÁC, dům, PALÁC, dům, dům, bulvár, bulvár, bulvár, řeka,
řeka, MOST, řeka, řeka, řeka, řeka, dům, dům, dům, dům, dům, dům,
dům, pole, pole, pole, HŘBITOV. pole, pole, pole, pole, pole,
ALEJ, pole, pole, pole, les, les, les, louka, louka, les.

Válka

Na město, na domy, na paláce, na hostince, na lékárnu, na
radnici, na kostel spadlo mnoho bomb.

Hle, jak vypadá město po bombardování:

Dům, dům, d.m, .ům, .ů., ..., ..., ..., .m, ..., d., .m, d.m,
..., ..., ..., ..., .ů., .ů., d., .m, ..., ..., ..., ...,
..., ..., ..., dům, ulice, ulice, ulice, ulice, uli..., ...ce,
....., ulice, ulice, ..., ..., d....., ů...,
m....., HOS...EC, ...dům, ... dům, .ům,
..... OBCH...Í D.M ..... dům .....d.m.d.....
.....prostranství .....
.....prostranství .....
.....prostranství .....

..... prostranství .....
..... KOST.. ..... LÉK.... .....dům .....
dům .....d.m .....dů. .... .ů..
..... náměstí, náměstí, R.D.I.E ..... náměstí, náměstí...
.....
.....
d.....dům.....dům.....ům.....d.m.....
.....dům.....
.....
ulice, ulice, ulice, ulice, ulice, ulice, ulice, ...
.....BANKA.....
.....NEM...IC.....dům.....
třída, třída, třída, třída, třída, třída, dům, dům, PALÁC, dům
PALÁC.....d.....P.....řeka, řeka,..
řeka, M.S. , řeka, řeka, řeka, ...dům
pole, pole, pole, HŘBITOV, pole, pole, pole, pole, A.EJ, les..
louka.

Po válce

Lidé znovu vybudovali zničené město, začal v něm opět pulsovat život.

Mrakodrap, mrakodrap, mrakodrap, mrakodrap, mrakodrap, mrakodrap,
mrakodrap, mrakodrap, obchodní čtvrt, OBCHOD, OBCHODNÍ
DŮM, OBCHOD, RESTAURACE, KAVÁRNA, OBCHODNÍ DŮM, OBCHOD, AUTOSALON,
SALON NÁBYTKU, vila, vila, vila, vila, vila, vila, vila,
vila, park, park, centrální náměstí, park, park, parčíkové náměstí,
parčíkové náměstí, centrální náměstí, park, park, park,
parčíkové náměstí, parčíkové náměstí, POMNÍK, prostranství,
parčíkové náměstí, POMNÍK, park, park, parčíkové náměstí, dům,
POMNÍK, centrální náměstí, parčíkové náměstí, POMNÍK, trávník,
dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům,
dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, dům, ATOMOVÁ ELEKTRÁRNA, ulice,
ulice, ulice, ulice, ulice, dům, mrakodrap, mrakodrap, dům, dům,
třída, třída, třída, třída, STADION, třída, třída, třída, třída,
STADION, alej, alej, stromy, stromy, stromy, alej, STADION, dům,
stromy, dům, dům, dům, BANKA, dům, BANKA, dům, dům, BANKA, dům,
dům, dům, dům, BANKA, dům, dům, ROZHLASOVÝ VYSÍLAČ, dům, dům,
TELEVIZNÍ VYSÍLAČ, dům, garáže, dům, škola, UNIVERSITA, park,

MATEŘSKÁ ŠKOLKA, park, park, koupaliště, koupaliště, park,
ZOOLOGICKÁ ZAHRADA, prostranství, prostranství, dům, dům, dům,
RADNICE, náměstí, dům, NEMOCNICE, dům, dům, KLINIKA, park,
BAZÉN, park, les, les, les, les, okrajová čtvrť, vila, vila,
vila, vila, vila, pole, pole, LETIŠTĚ, pole, pole, KOSTEL,
dům, dům, dům, dům, dům, pole, HŘBITOV, louka, pole, pole,
louka, les.

Uplynulo 500 let

Lidé se vydali do vesmíru a zanechali město černé od kouře,
otrávené spalinami, zničené otřesy, ohlušené, oslepené,
opuštěné, město – přízrak.

..... prostranství .....
..... prostranství .....
..... prostranství .....
.....
.....
alej, alej, alej, ...
.....
.....
.....
..... park .....
.....
.....
..... les .....
.....
..... pole, pole, pole, ...
.....HŘBIT .....louka.

A zase uplynulo mnoho let

- Chraňte stromy!!!

Strom, dům, strom, dům, strom, dům, strom, dům, strom.

- Šetřte kyslíkem!!!

Člověk dýchá, člověk žije, člověk nedýchá, člověk umírá.
KYSLÍK, KYSLÍK, KYSLÍK, KYSLÍK, KYSLÍK, KYSLÍK, KYSLÍK. Zeleň,
zeleň, zeleň, zeleň, zeleň, zeleň, květiny, květiny,
květiny, květiny, květiny, květiny, zahrady, sady, zahrady,
sady, zahrady, sady, zahrady, parky, parčíková náměstí, sady,

květinové záhony, parčíková náměstí, parky, květinové záhony,
les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les,
doba čistého ovzduší, čistého blankytu, čisté, zdravé vody,
NIČÍM NEZNEČIŠTĚNÉ ATMOSFÉRY. Průměrný věk člověka - 110 let.
Každý člověk vlastní SVOJI ZELEŇ, svůj vlastní rozlehlý a barevný
životní prostor, naplněný vůněmi a sluncem.

les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les,
les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les,
les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les,
les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les,
les, les, dům, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les,
les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, dům, les,
les, pastvina, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les,
les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les,
les, ÚSTAV PRO OCHRANU LESA, les, les, les, les, les, les,
les, les, les, les, ÚSTAV PRO OCHRANU ČLOVĚKA, les, les, les,
les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les, les.

Pokračování příště ...

Rudolf S o u č e k - jeden z věrných členů klubu, tichý,
skromný, nenápadný, avšak pravidelný a aktivní účastník schůzek
SFK. Jeho povídky byly pro nás překvapením a doufáme, že
se jeho tvorba bude na stránkách Věstníku vyskytovat častěji.

Rudolf Souček

SAMA V POUŠTI

Slunce se již sklánělo k západu a vysílalo poslední paprsky
na vyprahlou poušť. Vítr si přestal pohrávat s pískem a
stíny převisů se postupně prodlužovaly.

Tehdy se vynořilo za dunou auto. Osobní auto. Jelo co to dalo.
Není ani divu. V tenhle čas málokdo cestoval touhle pouští a
kdo mohl, přespal v nejbližší vesnici. Není totiž nic příjemného
strávit noc v této poušti a v autě. Mnoha lidem to sice
nevadí, ale je pohodlnější přespat v nějakém místním hostinci
ve vesnici.

Auto už ujelo notný kus cesty po prašné silnici. Muž, který
ho řídil, se právě díval na rozloženou mapu, ležící vedle
něho na sedadle. "Krucinál", řekl, když zjistil, že do nejbližší
vesnice je to téměř půl druhého sta kilometrů a tím pádem

by tam za světla nedojel. Mohl by ovšem jet v noci se zapnutými světly, ale to se bál. Zdejší silnice nebyla dobře vidět pod nánosy písku a tak by v noci mohl lehkou sjet z cesty a těžko by ji hledal. A mimochodem tu jel poprvé a tak se dalším nakouknutím do mapy pevně rozhodl.

Ještě deset minut cesty a bude u staré osamělé mešity, na kterou ho upozornil průvodce, ještě než se odpoledne vydal na poušť. Mešita totiž nebyla na mapě zakreslena a průvodce mu tedy ukázal přibližně místo, kde se nalézá. Nyní muž sedí za volantem a hledí na silnici před sebou. Sešlápl více plynový pedál, aby tam byl dříve. Tomu muži doma v Evropě říkali Bob.

U mešity zaskřípaly brzdy, auto zastavilo a z něho svižně vyskočil Bob. Protáhl se, udělal pár dřepů a pak takto rozhybáním si začal se zájmem prohlížet před ním stojící stavbu. Byla to nevelká mešita, vysoká asi jako dvoupatrová budova. Její zdi byly již popraskané a stářím vydrolené. Jinak nebyla mešita ničím pozoruhodná.

Bob se dlouze zadíval na slunce, které se dotýkalo horizontu a po chvíli rozmýšlení vytáhl z auta fotoaparát. Bob si totiž jako náruživý fotoamatér nechtěl nechat ujít skvělou příležitost udělat si několik záběrů západu slunce. Potom vešel do útrobu mešity.

Ještě než ho pohltila tma, stačil si rozsvítit malou baterčičku, kterou nosil vždy při sobě. Záhy nato počal vystupovat po prvních, pískem posetých schodech. "Uf", povzdechl si a otřel hřbetem ruky pot z čela, Nebyl sice žádný mladík, ale že by mu pár schodů dalo tolik námahy? Zavrtěl nad tím hlavou, přehodil si fotoaparát na druhé rameno, bouchl několikrát do baterky, která mu neustále zhasínala a vyrazil vzhůru.

"Já se na to ..." a ještě dále pokačoval sled několika neslušných slov, která není nutno komentovat. Obrátil se na patě a unaveně začal sestupovat zpátky. Za několik okamžiků stál před mešitou. Automaticky se podíval na hodinky a když zjistil, že byl v mešitě téměř čtvrt hodiny, trochu v něm hrklo. Mávl však nad tím rukou.

"Dneska už nic nevyfotím", řekl si pro sebe a smutně se podíval k západu. Slunce však proti jeho očekávání stálo na tom samém místě jako když vstupoval do mešity - letmě se do-

týkalo horizontu. To bylo trochu podivné. Bob si to ale vysvětlil po svém : "Asi už špatně vidím" , a vrátil se do mešity. Nerad se totiž vzdával svého cíle. Rytmicky vystupoval vzhůru. Šlo se mu těžce, bylo mu čím dál tím více mdlo, ale snažil se jít rovnoměrně. První zastávku si udělal hned jak ho počala bolet hlava. Tehdy jen zavadil pohledem o levé zápěstí, kde měl hodinky. "Pane Bože, půl hodiny", zaúpěl a vzhlédl pobožně vzhůru, ačkoliv nepatřil mezi věřící. Hned nato se v něm cosi vzbouřilo. Nevěděl, zda je to strach či zlost, ale co věděl určitě, bylo to, že musí odtud pryč. A tak znaveným krokem sestupoval opět dolů. Cítil se poražený.

Náhle ho přepadla úzkost. Neustále zrychloval krok až do běhu. Jeho hlavní touhou bylo dostat se odtud ven. Nemohl, klopýtal. Několikrát si myslel, že vidí konečně denní světlo, ale byl to jen klam. Na okamžik se zastavil, odhodil nesvítící baterku a dal se do nesmyslného běhu vzhůru. Po delší chvíli poznal svůj omyl, otočil se a pustil se správným směrem.

"Ne, ne", křičel do stěn mešity, o které si občas narazil hlavu. "Kde je východ?" Schody nesbíhal, nýbrž skákal ze schodu na schod. Zaklel, noha se mu smekla ze schodu a on padal. Dopadl na tvrdou podlahu, několikrát se převrátil a zůstal ležet. Srdce bilo na poplach, Co také člověk může chtít ve dvaapadesáti letech. Krvácel z četných oděrek a naražená ruka ho příšerně bolela.

Tu si uvědomil modrou oblohu nad hlavou. Přes veškerou bolest se vzpřímil a rozhlédl se kolem sebe. Stál na kruhovém ochozu mešity, vysoko nad pouští. "Ne, nikdy!" zvolal a o krok ustoupil. Byl to poslední krok v jeho životě. Malá obruba jeho pádu nebránila a on se se srdcervoucím výkřikem zřítíl.

Slunce se letmě dotýkalo horizontu a pomalo se nořilo do své nachové záře. Jeho poslední paprsky ozařovaly mrtvolu muže, ležícího pod malou, starou a větrem ošlehanou mešitou.

Uplynulo již několik dní od nálezu mrtvého turistu, u kterého lékaři pouze suše konstatovali "smrt nešťastnou

náhodou", když se v podvečer objevilo auto se dvěma opozdilci. Slunce se letmo dotýkalo horizontu. Nebylo zvykem přejíždět v tento čas poušť.

Auto se zvolna přibližovalo k osamělé stavbě.

"Co myslíš, přespíme tu?" ozval se první muž.

"Dobrá, ale ještě se podíváme nahoru", odpověděl druhý a ukázal na nedalekou mešitu.

Mešita tam stála – větrem ošlehaná – a čekala.

Jiří K a r b u s i c k ý – externí člen našeho SFK ze vzdálené Mimoně, t.č. studující VŠST v Liberci. Tam také, zřejmě jako jediný v republice, vede pionýrský SF kroužek. Je dosud jediným nositelem ceny za SF povídku – Huňáče zeleného.

Jiří Karbusický

VIKTOR

"...Sám dobře víš, Aleši, že jsi můj nejlepší kamarád. Známe se už mnoho let a celou tu dobu jsme si výborně rozuměli. Jseš jediný člověk na světě, ke kterému mám důvěru."

"Proč takový proslov, Viktore? Sám přece dobře vím, že po odchodu tvé ženy jsem ti zůstal nejbližším člověkem. Víím, co pro tebe znamená. Jsem jediný, kdo má pochopení pro tvoji zvláštní povahu. Jediný, kdo... Má to cenu vyjmenovávat? Sám to přece víš nejlíp. A když ne, tak určitě cítíš. Tys mne ale zavolal z jiného důvodu. Nebo se mýlím?"

"Máš pravdu. Všechno na mě poznáš. Chtěl jsem ti prostě říci, že věc, kterou ti teď svěřím, je moc vážná. A jen takový člověk jako seš ty si zaslouží, aby o ní věděl."

"Sem s ní."

"Počkej! Chtěl bych tě ještě varovat. Jestli ti všechno ... proboha ... jak to jen mám říct ... snad... Mohlo by to mít pro tebe nedozírné následky. Máš ještě možnost rozmyslet si to."

"Následky? Co si mám pod tím představit?"

"Raději to nejhorší!"

"Smrt?"

"Ano."

"Nebojím se!"

"Já vím. Ale ne proto, že jseš tak odvážný. Jseš zvědavý. A pak smrt je v naší mírové době přeci jen už dost imaginární pojem. Znovu tě varuji. Rozmysli si to!"

"Tady není co rozmýšlet!"

"Snad jsem raději neměl s tím ani začínat. Raději ..."

"Už jsi to nakousl!"

"Dobře. Ale já tě varoval."

"Tak spust'!"

"Počkej, připravím něco k pití."

Snažil se získat čas přípravou čaje, ale Aleš věděl, že je dobojováno. Viktor se už jen potřeboval trochu uklidnit a srovnat si myšlenky. Pak přinesl na talířcích kouřící šálky a sedl si znovu naproti svému hostu.

"Jedná se o problematiku dost vzdálenou všednímu životu. Alespoň většina lidí si to myslí," začal Viktor. "Jedná se o UFO."

Aleš se začal usmívat, ještě chvíli a objeví ve svém příteli humoristu. Kdo by to byl čekal? Stěží ovládl smích. Viktor byl zabrán do svých myšlenek a nepostřehl vnitřní boj svého přítele. Pokračoval dál se stejnou vážností.

"Už dlouhou dobu se mi na té věci nezdálo pár maličností."

"Co například?"

"Hlavně ta rozmanitost. Rozmanitost všeho... To čteš pořád: disk, doutník, malá pyramida, klobouk, ohnivá koule, vejce a tak dále. A kolik podob má jen "obyčejný" létající talíř: má normální nebo dvojevypuklý profil kuchyňského talíře. Je s kopulkou či bez ní. Totéž s okny, anténami, reaktivním pohonem, světelnou signalizací... Je lehčí říci, co ve vzduchu ještě nelétalo.

A setkání s mimozemšťany? Kolik druhů bytostí už tady bylo? Od trpaslíků až k obrům. A je zajímavé, že s každým setkáním jejich rozmanitost narůstá. Kdy tomu bude konec?! Najít dvě úplně stejné posádky je nadlidský úkol. Já jsem se o to pokoušel. Podařilo se mi sice objevit čtyři posádky asiatského typu, ale to je všechno. Navíc jejich podobnost začíná a bohužel také končí šikmýma očima."

"Dá se z toho něco vyvodit?" Aleše ta myšlenka zaujala.

"Myslet si otom můžu cokoliv..." Viktor se na chvíli odmlčel. Potom pokračoval : "Především je důležité uvědomit si dva extrémy v názorech na tento problém. První skupina lidí všechny zprávy zavrhuje jako podvod. Popřípadě věří , že věda jednou UFO odhalí jako zcela přirozený jev. Veškerá vyprávění o UFONECH tato skupina odsunuje do říše fantasmie. Druhou skupinu tvoří nadšenci, kteří věří bez výhrad komukoliv a cokoliv. Veřejné mínění je toleruje, protože je tu ošidná otázka: Co kdyby? A tak oni zatím vysílají zprávy, budují přistávací plochy, hledají v naší minulosti stopy po mimozemských návštěvách a podobně."

"Co si myslíš ty?"

"Někde jsem slyšel, že pravda leží vždy mezi dvěma extrémy. Já se tím řídím. Utvořil jsem si svůj vlastní názor a myslím, že ne nejhorší."

"Povídej!"

"Jsem přesvědčen, že v otázce neznámých létajících objektů panuje mnoho lží."

"To je všechno?"

"Ne. Ale uprostřed zpráv, které slouží jen ke zvýšení popularity "svědků", existují i zprávy pravdivé."

"Uveď příklad:"

"To právě nejde. Nikdo nedokáže s určitostí říci, co je smyšlenka a co pravda."

"Takže ty chceš tvrdit, že mimozemšťané využívají naši dezorientace k tomu, aby nás mohli občas navštěvovat? Přitom nikdo z toho obrovského množství zpráv nedokáže určit, jak ve skutečnosti vypadají?"

"Ne, nerozumíš mi!"

"Tak jak to je?"

V Alešově hlase se objevilo něco hlubšího, než je pouhý zájem.

"Jsem přesvědčen, že dezorientace je všeobecná."

"I oni?"

"Ano."

"Objasni to!"

"Prosím. Tak si představ tuto situaci :Mimozemšťané existují. Na Zemi nelétají, protože na ní mají spolehlivé infor

mátory. Zda ti špehové ze Země či nikoli, to je vedlejší. Už jsem řekl, že nikdo neví, co je v otázce UFO pravda. Nevědí to ani oni. A teď si představ jejich situaci:

Sedí si někde – třeba na odvrácené straně Měsíce. Byla by to celkem výhodná poloha. Nejsou vidět a zároveň k nám mají relativně blízko. A najednou se od svých informátorů dovídají zajímavou věc : Zemi navštěvují jiné a jim neznámé bytosti. Je jich mnoho a jsou velice rozdílné. Nějaké cizí civilizace si prostě bez jejich vědomí létají na Zemi na výlety. O tom, že tyto existují jen ve fantasii falzifikátorů nemají oni ani tušení. Blokádou se nedaří údajným návštěvám zabránit. Co jim zbývá?"

"Přiletí na Zemi a snaží se navázat s cizími objekty kontakt!"

"Ano. A teprve v tuto chvíli se na Zemi objevilo skutečné UFO! Bylo však přilákáno lidskou hloupostí a ne jak se většinou traduje - rozumem."

"Tím mnohé zprávy o UFO získávají reálný podklad."

"Je vidět, že mi rozumíš. A teď ti povím o události, která mne přesvědčila, že tomu tak ve skutečnosti je. Bez ní by moje teorie zůstala pouze teorií."

"Tak rychle. Mluv!"

"Zfalšoval jsem v redakci jednu dálnopisnou zprávu. Místo ní jsem dosadil svůj vlastní výplod. Zpráva měla následující obsah: V Uruguay byl u města Rocha zpozorován létající doutník. Plus povídání o tajemných světelných signálech a menší úvaha fiktivního novináře na toto téma.

Článek vyšel před měsícem v jedněch našich novinách. Šlo mi především o to, aby zpráva byla od začátku do konce smyšlená."

"Ale neměl jsi potom konflikt se šéfem?" Aleš žasnul nad Viktorovou odvahou.

"Budeš se divit, ale vůbec ne. Za několik hodin, co vyšlo nové číslo novin, byla zpráva potvrzena." Viktor vyndal ze zásuvky stolu útržek novinového papíru a strčil jej Alešovi pod nos. "10. srpna vyšlo toto v listě Cordoba."

"Náš smůlu, ale to nepřečtu. Víš přece, jak jsem na tom

s jazyky."

Promiň. Píší tam, že v půl deváté večer kroužilo nad uruguayským městem Rocha UFO. Viděly ho stovky lidí! A pravděpodobně stejný objekt byl později spatřen v blízkosti města. Svítil světlemodře, zanechával za sebou kouř a měl jakési antény."

"Ty myslíš, že to byli oni?"

"Určitě! Na takovou náhodu nevěřím."

"Co chceš dělat?"

"Nevím."

"Co zkusit policii?"

Hloupost! Míchat do toho víc lidí by bylo škodlivé. Nezapomeň, že oni mohou mít špehy všude. Jak myslíš, že mohli tak rychle reagovat? Nají tady svoje lidi - možná přímo v redakci. Nebo v tiskárně. V nejpříznivějším případě to byl někdo z našich čtenářů. Pravdu víme zatím jenom my dva. Ale oni se nesmějí za nic na světě dozvědět, že UFO bylo vlastně ve svém počátku celosvětový podvod..."

NĚKOLIK SLOV NA ZÁVĚR

Viktor K. se pokusil ještě jednou o podobný kousek. Tentokrát byl prozrazen a přinucen opustit zaměstnání. Byla to krásná aféra. Obyvatelé malého městečka si měli dlouho o čem vyprávět.

Zajímavé však je, že se tato událost časově shoduje a koncem poválečné vlny UFO.

Dnes nastala určitá stagnace a dokoce se zdá, že zpráv o UFO zase pomaličku přibývá. Je však na nich stále nápadná jedna věc - ta rozmanitost.

Jen Viktor se svým přítelem skálopevně věří, že vědí, proč je tomu tak. Lidstvu prostě zůstaly už jenom jeho vlastní výmysly.

SFK V AKCI

Hvězdárna v Teplicích a Okresní knihovna uspořádaly besedu se spisovatelem Josefem N e s v a d b o u. Sál ovládli především členové naši a od nich pocházela také většina otázek. Hovořilo se o vztahu J. Nesvadby k Teplicím, který se objevuje v mnoha jeho knihách, o jeho posledních knihách a o SF celkově...

Na našem kopci jsme shlédli opět dva SF filmy- sovětský Hotel u mrtvého horolezce na motivy knihy bratří Strugackých a Temné slunce podle Krakatitu K. Čapka. Oba filmy vyvolaly především bouřlivou diskusi...

Navštívil nás spisovatel Jaroslav Veis, který si s námi v přátelské atmosféře/viz foto / popovídal o svých knihách, SF a SF hnutí. Doufáme, že toto setkání nebylo poslelní...

Pozornosti PT čtenářů doporučujeme Světovou literaturu č.2/82 s povídkami Roberta Shecklyho, které rozhodně stojí za přečtení...

SFK zakončil svou letošní činnost výletem na paleoastronomickou observatoř /?/ v Kounově. Této akci by mělo být věnováno jedno z příštích čísel Věstníku...

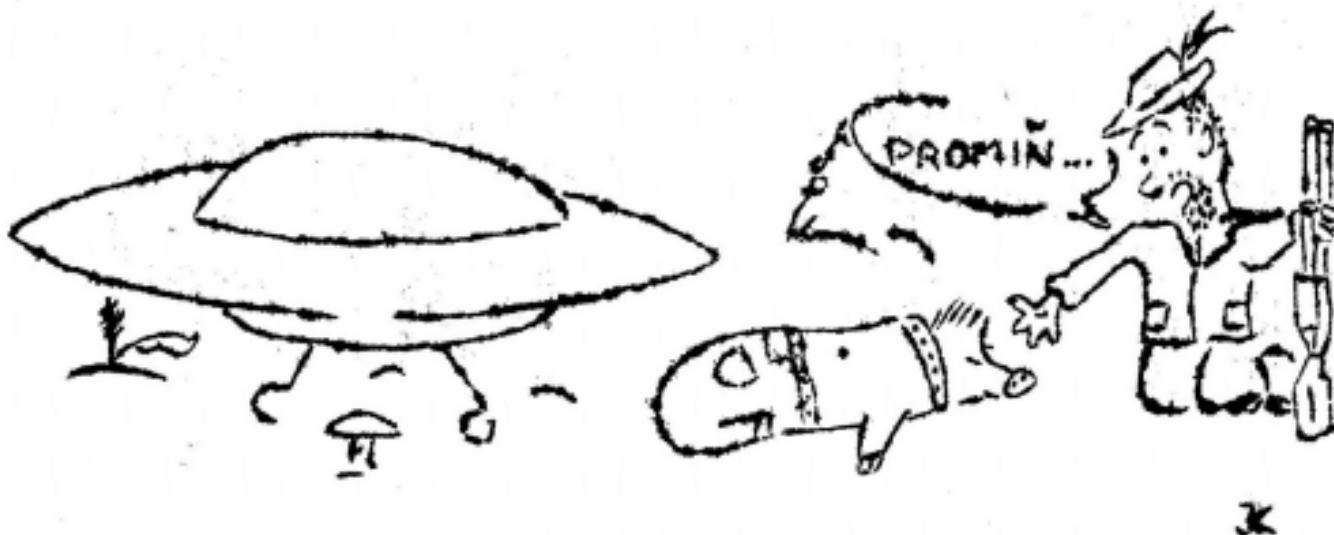
Výběr z edičních českých a slovenských nakladatelství
3. čtvrtletí 1982

SCIENCE FICTION A FANTASTIKA

Josef Nesvadba : Jak předstírat smrt, MF edice Kapka
J. Petr : Zemřeš podruhé, NV edice Napětí
Vladimír Páral : Pokušení A-ZZ, Melantrich
Vladimír Páral : Romeo a Julie 2030, Práce
Let za zvláštního názoru /bulharská SF/, Práce

DALŠÍ ZAJÍMAVÉ TITULY

J. Kagarlickij : Fantastika, utopie, antiutopie, Panorama
R. Story : Podvržená poselství bohů, Panorama

=====
SCI – FI, neperiodický věstník pro potřebu členů SFK při Hvězdárně
v Teplicích. Nákladem 46 výtisků vydává Hvězdárna v Teplicích, pošt.
příhr. 13, 415 02 Teplice 2, telefon 2501.

Redakční rada: Dominik Dvořák, Jindra Strádalová, Jiří Cajthaml.
NEPRODEJNÉ !!!!